

Любов Мірошніченко

кандидат філологічних наук

Катерина Черв'якова

здобувач вищої освіти

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

В сучасних умовах публічне управління займає особливо важливу роль для розвитку держави. В умовах сьогодення становлення ефективної системи публічного управління – є головною, акцентною точкою для становлення держави, як правового суспільства, з високим рівнем життя, соціальної стабільності та обізнаності громадян нашої країни.

Одними із головних маркерів дієвого публічного управління є соціальний та гуманітарний розвиток, за допомогою яких здійснюються та розробляються стратегічно важливі питання для сфери публічного управління.

Розглядаючи сферу соціального розвитку публічного управління, слід зазначити, що: «За своїм змістом соціальна політика держави передбачає: досягнення високого рівня матеріального добробуту й умов життя людей (формування середнього класу, підвищення тривалості життя населення; стабільність податкової системи); забезпечення зайнятості населення та підвищення якості та конкурентоспроможності робочої сили (збільшення зайнятості населення; створення нових робочих місць); забезпечення демографічного благополуччя (підвищення народжуваності та зниження смертності населення, збільшення тривалості життя, зменшення рівня трудової еміграції; збереження здоров'я нації); соціальний захист та соціальне забезпечення (соціальне страхування; підвищення якості соціальних виплат)» [1].

Соціальна політика у сфері публічного управління спрямована на підвищення аспектів, які мають прямий вплив на рівень та якість життя сформованого суспільства в Україні. «До ключових зазначених напрямів можливо віднести: стан економіки, навколишнє середовище, гуманітарні показники (охорона здоров'я, освіта), формування соціального капіталу, розвиненість владних інституцій, доступ до інфраструктури, захист прав і свобод людини, безпека, доступність до суспільно важливих послуг» [1]. Як відомо, сфера публічного управління є провідним напрямом досліджень і реалізацій складних питань, і завдань у сфері соціального життя нашої країни. Саме публічне управління, яке є впливом та точкою дотику нашого народу і влади, повинно досліджувати тенденції розвитку, робити аналіз і

задавати траєкторію руху соціальної політиці України.

«Гуманітарна безпека актуалізує важливість турботи органів державної влади про тривалість та покращення життя, відповідальність за його продовження. Сфера гуманітарної безпеки стосується загальнолюдських, гуманістичних цінностей, до яких належать свобода, відповідальність, гідність, суб'єктивність, гуманізм, плюралізм, розвиток, чесність, справедливість» [2].

Досліджуючи гуманітарну політику в Україні, варто відзначити, що гуманітарна сфера має на меті створення умов для соціально-гуманітарного розвитку суспільства нашої держави. Тобто, гуманітарна та соціальні сфери щільно пов'язані між собою, і мають на меті розвиток населення держави.

«Державне управління гуманітарною сферою — це цілеспрямований організаційний та регулюючий вплив держави на стан і розвиток гуманітарної сфери, яка спрямована на забезпечення духовного життя людини і суспільства, складається із сукупності галузей, що орієнтовані на максимальне розкриття потенціалу кожної людини і соціуму в цілому, розвиток творчих й інтелектуальних здібностей особистості, збереження культурного різноманіття шляхом запровадження державної гуманітарної політики, виробленої політичною системою та законодавчо закріпленої, через діяльність органів державної влади, наділених необхідною компетенцією» [3].

Знаючи, що соціальна та гуманітарні сфери невід'ємно пов'язані між собою, можемо виділити те, що соціально-гуманітарна політика в умовах сучасного розвитку суспільства – є невід'ємною, значущою складовою системи життєдіяльності суспільства. «Відтак, соціогуманітарна сфера суспільства це складна багатоаспектна система, що охоплює усі сторони життєдіяльності людини, сфера, умови якої покликані, з одного боку, формувати, а з другого — забезпечувати дедалі зростаючі потреби людини у саморозвитку та самореалізації. Соціальногуманітарна сфера — підсистема національної економіки, де явища, процеси, види діяльності та об'єкти пов'язані із забезпеченням життєдіяльності суспільства, людей, задоволенням їхніх потреб, інтересів» [3].

«Поняття гуманітарної політики тісно пов'язане з поняттям соціальної політики. Але якщо соціальна політика як державна політика спрямована на досягнення добробуту в суспільстві, покликана переважно забезпечувати фінансування соціальнокультурної сфери, і, за світовими стандартами, адресована лише певним категоріям населення (інвалідам, малозабезпеченим, пенсіонерам тощо), то гуманітарна політика є поняттям значно ширшим і включає в себе, поряд зі специфічними економікофінансовими заходами, заходи управлінські, політико-правові, міжнародне співробітництво, ставлячи за мету досягнення високого духовного та інтелектуального рівня особистості, збереження та розвиток фундаментальних загальнолюдських та національних цінностей» [3].

Отже, ми дійшли до висновку, що соціальний і гуманітарний розвиток тісно пов'язані один з одним. А публічне управління, в свою чергу, відіграє вирішальну роль у взаємодії з суспільством. Публічне управління в цих сферах визначається, як сукупність підходів, методів, засобів та інструментів використовуючи які, держава має змогу регулювати і досліджувати потреби та інтереси членів суспільства. Лише тісна взаємодія цих сфер, дає змогу державі підтримувати та розуміти добробут нашої нації.

1. Голубчук В. С. Публічне управління соціальним розвитком на основі підвищення якості життя. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права. Серія економічна. Серія юридична*. Випуск 34/2022. С. 29.

2. Базиляк Н. О. Гуманітарні аспекти публічного управління освітньою політикою в контексті дотримання національної безпеки для суспільства на сучасному етапі. *Таврійський науковий вісник* № 1. С. 6.

3. Стельмахук Ю. І. Державне регулювання розвитку соціально-гуманітарної сфери: термінологічний інструментарій. *Державне управління*. К. 2010, С. 45.

Олена Орлова

кандидат юридичних наук, доцент

Ірина Мартинець

здобувач вищої освіти

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

МІЖНАРОДНЕ ВЕРХОВЕНСТВО ПРАВА: КОНЦЕПЦІЇ ВИЗНАННЯ

Існують дві концепції щодо міжнародного верховенства права, які «конкурують». Перша ґрунтується на позитивістській теорії відповідності (compliance), друга -на структуралістській теорії, що спирається на практику. Перша більш характерна для правової та політичної науки, а друга для аналізу політичної влади, яку створює міжнародне право по відношенню до держав.

Ідея про те, що міжнародна політика має реалізовуватись у рамках права, вважається зрозумілою і цілком логічною, а відданість міжнародному верховенству права майже універсальна. Міжнародний порядок, заснований на правилах – це і фактичне існування миру, і нормативна мета, що переслідується і завжди буде переслідуватись. Однак, розглядаючи зміст та втілення цієї прихильності, можна виявити, що звичні положення про міжнародне верховенство права дещо суперечливі та емпірично нереалістичні. Повсюдна практика звернення до міжнародного права для виправдано поведінки держав – це і є міжнародне верховенство права. Такий підхід відображає інструментальне бачення міжнародного сучасного права,